

ÉN, JÁKOB

Elmosódnak a táj kapaszkodói, a létrafokok
letöredeznek, s ha azt mondom, lajtorja
volt ez, amin valami képzelt magasságba
jutottunk, már nem hisznek nekem, és
csodálkoznak, miért cipelem azt a két
rudat, egyiket a jobb kezemben, másikat
a bal kezemben, pedig elég lenne két lécs is
akár, az egyiket nevezném egyik létrafoknak,
a másikat másik létrafoknak nevezném,
vagy két istenverte ág, bármely fa ága
levelestől, madarastól, az egyikén állnék,
a másikkra lépnék, az egyikén állnék,
a másikkra lépnék, de ezen a helyen most
nem találni ilyet, s ha nem találni, hát,
nem keresem tovább, s akkor a rudak
görcsös félegyenesei között arra gondolok,
s már eleven testként moccan a felvetés,
hogy talán elég lennél te, és elég a vállad,
elég lennék én, és elég a vállam, hogy
ismét eljussunk abba a képzelt és szédítő
magasságba, ahol majd elmosódhatunk
mi, táj kapaszkodói, létrafokokként
letöredezhethetünk, s ha azt mondod, lajtorja
volt ez, amin valami képzelt magasságba
jutottunk, már nem hisznek neked, és
csodálkoznak, miért cipelted azt a két
karót idáig, és viszed tovább, egyiket
a jobb kezében, másikat a bal kezében.

HAJNALIDŐ

Van szebb idő a hajnalidőnél?, a kábaság után,
a kirajzás előtt a hajnalidőnél
szebb nem lehet,
kábaság és kirajzás között a fényben

perc nem marad fénytelen, az éj leple alatt,
Holdsarló suttogása mentén valaki
ismét megáldja a tájat,
s a visszfény sugarán újjászületik
a hajnal csodája, mintha kincset találnál,
mitévő légy

a kinccsel?,
úgy vesz hátára, s ragad el minden emlék,
emlék torz áradása, ahogy háborgó tenger
sodorna messze,
hová cibálhat, mely partoknál
tehet le,
hozzátesz valamit egyik nap a másik naphoz?
valaki egyszer kiszól a házból,
maradj,

ne indulj,
senki nincs, ki ellentartana, szembeszegülni
nem tudhat senki,
mitévő légy

a kinccsel?, s oly
részvétlen közönnyel múlik el a nap, amilyen
csöndben az álom suhan el, oly észrevétlenül.